

Krzysztof Tunia

Słonowice, gm. Kazimierza Wielka,
woj. kieleckie, St. "G", AZP 98-61/38

Informator Archeologiczny : badania 24, 25

1990

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**Sionowice, gm. Kazimierza
Wielka woj. kieleckie
St. „G” AZP 98-61/38**

Polska Akademia Nauk Instytut Historii Kultury Materialnej Zakład Archeologii Małopolski Pracownia Archeologiczna w Igołomi

Badania prowadził dr Krzysztof Tunia. Dziewiąty sezon badań. Finansował IHKM PAN i WOAK — Kielce. System fortyfikacji kultury pucharów lejkowatych i osada kultury trzcinieckiej.

Celem wykopalisk było rozpoznanie przebiegu i charakteru umocnień założenia obronnego kultury pucharów lejkowatych w obrębie jego południowo-wschodniego narożnika. W tym też rejonie założone zostały dwa wykopy badawcze (nr XVII i XVIII) o łącznej powierzchni 5,5 ara. Obydwa usytuowane zostały na południowym stoku szerokiego cypla wysoczyzny lessowej opadającym ku lewobrzeżu Małoszówki, niewielkiego prawobrzeżnego dopływu Nidzicy. W obydwu natrafiono na elementy systemu obronnego KPL. W wykopie XVII zlokalizowano pozostałości rowu otaczającego od wschodu centrum założenia obronnego. Posiadał on przebieg wzdłuż linii N-S. W obrębie wykopu XVIII natrafiono na pozostałości rowka palisadowego o osi W-E. Koresponduje to z ogólnym założeniem systemu fortyfikacji, rozplanowanego w formie czworokąta zorientowanego bokami w kierunkach N-E i E-W.

Poza wspomnianymi obiektami, wszystkie pozostałe oraz cały materiał ruchomy łączą się z następną fazą zasiedlenia terenu stanowiska „G” — kulturą trzciniecką. Z zespołem tym wiąże się seria obiektów kolistych w rzutach poziomych i trapezowatym profilu, a także stosunkowo spora ilość ceramiki, kości zwierzęcych, polepy, etc. Wspomnieć warto, iż w obrębie południowej części wykopu XVIII natrafiono na akumulację zerodowanych pokryw stokowych. Warstwa ta nasycona była zabytkami kultury trzcinieckiej, a maksymalna jej miąższość sięgała około 1 m. Pod nią znajdowały się również obiekty kultury trzcinieckiej.

Sowinki, gm. Mosina woj. poznańskie St. 23A patrz okres rzymski

Sowinki, gm. Mosina woj. poznańskie St. 23B patrz okres laterański

Sowinki, gm. Mosina woj. poznańskie St. 23C patrz okres halsztacki

**Stawki, gm. Dobra woj. ko-
niańskie St. 1 AZP 63-44**

Muzeum Okręgowe w Koninie

Badania prowadził mgr J. Kapustka. Finansowało MOK. Czwarty sezon badań. Stanowisko wielokulturowe: osada kultury pucharów lejkowatych, osada kultury łużyckiej, cmentarzysko kultury przeworskiej, osada wczesnośredniowieczna.

Kontynuowano badania w części północnej i zachodnio-północnej cmentarzyska. Przebadano łącznie 1,7 ara. Odsłonięto i wyeksplorowano 8 grobów (4 popielnicowe i 4 jamowe), dwa obiekty mieszkalne (chata neolityczna i półziemianka), kilkanaście jam gospodarczych i dołków posłupowych.

Groby zróżnicowane pod względem wyposażenia. W grobach popielnicowych obok popielnicy (1 grób dwupopielnicowy) występuje kilka lub kilkanaście mniej lub bardziej przepalonych naczyń. Groby jamowe to na ogół kilka przepalonych skorup wraz z niewielką ilością przepalonych kości umieszczonych w płytkej jamie. W przeciwieństwie do lat ubiegłych, groby z tej części cmentarzyska są bardzo ubogo wyposażone w przedmioty metalowe (występują tylko zapinki).

Interesującym obiektem jest półziemianka. Jest to kolisty obiekt o średnicy ok. 2,5 m, głębokości 60-70 cm. Połowa jej dna wyłożona jest szczelnie drobnymi, polnymi kamieniami. Wnętrze wypełnione grubą warstwą spalenizny. Najprawdopodobniej obiekt był intensywnie użytkowany przez dłuższy czas, gdyż kamienie wyściełające jego dno popękały w drobne „wiórki” pod wpływem wysokiej temperatury. Dokładny czas powstania obiektu będzie można określić dopiero po przeprowadzeniu badań C^{14} , gdyż nieliczny materiał ceramiczny jest silnie przemieszany (od neolitu do kultury przeworskiej).

Chronologia stanowiska: najstarsze ślady osadnictwa pochodzą z neolitu (chata z okresu kultury pucharów lejkowatych), na powierzchni występuje materiał z epoki wczesnego brązu i kultury łużyckiej, cmentarzysko ciałopalne — kultura przeworska (B1).

Materiał i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Koninie.

Badania będą kontynuowane.